

Малкиятъ Били

(Истинска случка)

II.

Почна да се разсъмва, но зората не носѣше нищо утешително. Виелицата продължаваше. Снѣгътъ, който се въртѣше изъ разни посоки, приличаше на призракъ, подгоненъ отъ вѣтъра. Затворникътъ се събуди преди детето. Като остави една запалена свѣщъ на скалата, той съ друга бързо се упъти къмъ изхода. Тукъ близудо затрупанитѣ съ снѣгъ развалини той направи първото си ужасно откритие: конетѣ бѣха изчезнали!

Не вѣрвайки считѣ си, той бързо се спусна къмъ подножието на скалата, дето висѣха двата откъснати ремъци, полузаровени въ снѣга. Въ тоя мигъ той поиска да се спусне да ги търси, нагоре или надолу, кждето и да е, но снѣгътъ отдавна бѣше скрилъ всѣка следа. Това не го отчая. Той бѣше човѣкъ съ силна воля, и се не боеше ни отъ хора, ни отъ стихии, ни отъ Бога. Той бѣше свободенъ, и нищо на свѣта не можеше да му отнеме тая скъпо купена свобода.

Но като отиде при остатъцитѣ отъ храната и като си спомни за детенцето, куражътъ му почна да отпада.

„О проклетие!“ — извика следъ малко той. „Каквото ще да става, азъ трѣбва да го оставя тукъ и да спася себе си.“ Но изведнажъ ясенъ детски гласъ произнесе името му. Викаше го Би-